

**Postkort fra en
[måske]
døende gaardsanger**

Prosa af Steffen Weiss

Postkort #1

[Buddinge en mat efterårs morgen]

Himlen er allike sort, kan ikke trække vejret gennem sorte fjer, det er træers fældetid, blade danser lykkelige omkring, vinduer blinker matte til alle de ventende på gadens strøg, morgenen er ophøjet hold kæft tid og tavsheden er larmende.

Der er nogle der ryster kulden af sig mens andre inhalerer luft, ovre ved højhuset er fugleflugten intens, der er støjgener i himmelrummet radioen ringer morgenrytmisk toner af for længst glemte sange, hånden er lukket om en kastanje, endnu et tegn fra oven, den er glat og smuk passer i en lun lomme.

Postkort #2

[Forsinket postkort fra Paris, det er postens skyld]

Paris din luder, du kan stikke alle dine klenodier derop hvor solen aldrig kommer til at skinne, og luften i dig ligger tungere end en plasticpose trukket over mit hoved. Det kan da godt være at Eiffel ville nå himlen over byen, og han kæmpede en brav kamp for at nå den, men 300 m er jo ingenting i dag!

Det er da muligt at Seinen er et skue, du ikke bør være foruden, det grønne plumrede vand ansporer ikke til bade tur, og affaldet i floden er mere beskidt end den tigger der trasker rundt på Champs de Elysées med bopælen under armen, i form af et tæppe, mens han fouragerer fra alle skraldespande i lokalområdet, mens et hav af turister defilerer forbi i ligegyldighed.

Og helvede ligger i udkanten af Paris, i form af 19ème arrondissement, svaret på Københavns Nordvest kvarter, og enhver slagter i området stinker af friskt blod og rådnede dyr, og i "køledisken" ligger levrede kødklumper og skriger for ikke at blive aftensmad.

Den udrangerede Metro bringer dig fra bevidstløs til døden, rundt om hjørnet, og det i et imponerende tempo, men dernede er luftcirkulationen mere tilfældig end konstant, og til tider stinker der som en slamsuger, ved et tilfælde, er kommet til at tømme indholdet i disse tunneller.

Og vi tager turen, til fods, ad Avenue Corentin Cariou med destination Crimée, og på hjørnet står hun og venter på chancen, men alt er lukket og dagen er kun lige begyndt. Markedet bugner af anden sorterings grøntsager og de råber os ind i hovedet, bare for at fange opmærksomhed, men vi er bare pisseligelade for vi er på Tour i fucking Paris.

Postkort #3

[Noget fra byer og søer og gåture]

Det er som om gaderne græder, når jeg bevæger mig gennem byen, gadelamperne har dette matte skær, som om de er blevet trætte allerede før de er blevet tændt. I Gladsaxe er lamperne trætte hele døgnet, og det orange skær de gløder med, giver søvn i øjnene. Der er tusinde ting jeg gerne ville gøre og sige til landsbyen, men når det trister med regn og skyer, spejlblanke gader og huse der reflekterer facaderne i den våde asfalt må jeg knibe mig i armen for ikke at blive grebet i at drømme – alt for længe.

Du taler næsten altid om evighed, og du udfører talen i nutid, jeg kan godt blive træt af at høre dig bombardere mine ører med det du kalder vid, det jeg omdøbte til sludder for lang tid siden, det kan godt være der er smukke grønne områder hvor du befinder dig, og da vi traskede rundt i dem den sommer, sagde du hele tiden "elsker", som om du havde forbehold på læberne. Da du stod og så ud over søen, virkede du uskadelig, lidt forladt og som om alle dine drømme kun bestod af huller.

Jeg er hudløst usexet, når jeg taler om årstider, og hvordan jeg kan hælde dem på flaske uden at spilde, jeg kan lide når du smiler, og kan få røde kinder når du placerer kys på dem. Jeg har ikke en hjertefejl, men alt for højt blodtryk når du fortæller mig om dengang vi var forelskede, det er så længe siden, at alle følelserne har fortabt sig i søens dis.

Jeg har klæbet mig selv fast til lygtepælene, jeg frygter kærligheden som en utrænnet svømmer holder sig fra vandet, jeg er for mange gange blevet oversvømmet med bølger af ømhed og kærlighed, men de er aldrig kommet for at blive. Det er blevet en vane at gå en tur når jeg overfaldes af følelser – jeg har gået langt.

Postkort #4

[Blåvand set fra øst]

Blåvand melder næsten altid storm! Men der er en let brise, til glæde for dragerne, vi ligger i klitternes hulrum, i ske, som var de velredte senge, jeg vil høre hende synge, det lyder så smukt, men varmen transformerer kun ild denne dag.

Hun er svaret på tusinde drømme, der kunne have svømmet til første revle og druknet, jeg holder fast om hendes hofter, puster lidt gløder i hendes nakke, hun er før set gemme sig i mørke huler, men er sluppet op i lyset. Hendes ensomhed banker stadig forvirret bag hendes bryster, de er det mest solide jeg kan gribe i, på denne strand, næsten alt andet løber mellem fingrene.

Der står et fyr i vejen længere nede ad stranden, det er svært at nyde udsigten, af den grund. Det er det tunge sand og de bløde bølgers dag, hun kaster med håret, det slår smut på overfladen, dråber af salt vand rammer mine læber, det er lidt som at kysse havfruer, hun slår med halen da hun dykker ned i næste bølge, får næsten lyst til at anmode Poseidon om hendes hånd, men vi er ikke på talefod, endnu.

Der skal tages vigtige beslutninger, helst før mørket bryder lyset, hun har sang på læberne, hun ved jeg ynder den. Der bobler ord fra hendes læber, nogle af dem kan jeg forstå, andre er bare vibrationer på mine trommehinder, denne aften smager vi på resterne af sand og salt.

Postkort #5

[Fra en søvngænger i vågen tilstand]

Det er tidligt at være oppe, når ord på den måde skal flås ud af munden, næsten som når hovedpude savl bliver koldt, efter det har ligget længe nok på betrækket, og du vender dig i dit mareridts sved for tyvende gang, denne morgen.

Jeg har kaffeposer under øjnene, de er endnu ikke blevet fyldt, kaffemaskinen slubrer stadig i køkkenet, der er stadig en smule godnat i mine øjenkroge. Udenfor står regndråberne i kø for at komme først ned på asfalten, og de jubler med små søer løftet til vejrs når de rammer.

Jeg hænger fast bag mine støvtonede ruder, med restdrømme i tankerne, mens dråberne kører Grandprix på dem, uden hensyntagen til risiko for sammenfletninger efter overhalinger.

Nu skriger duften af kaffe fra køkkenregionen, jeg skal vise pas før jeg træder ind i rummet, der er kun adgang for kopper med ledsager, på ganske kort tid er kaffeemblemet sat i øjet, og det stråler lykke ud af munden, brødskorperne ligger risteklare i brænderen, der skal smør på, så snart de i ekspresfart forlader dybet.

Jeg forlader drømmenes nåleøje, skyerne er askegrå, som vulkaner har hilst god morgen med opkast på dem, de efterårs gule orme snegler sig gennem trafikken, jeg har fundet min vante plads i bughulen på den, mine øjne har endnu ikke vænnet sig til lyset og jeg er stadig natteblind.

Havde jeg set dig, ville jeg have hilst på dig, men alt opdager jeg for sent til at kunne reagere på, du og alle de andre er kun drømmesyn til sidst på dagen, hvor det går op for mig at der virkelig er et liv i byen.

Postkort #6

[Jeg vidste ikke noget om Købingsmark]

Der er meget høj sol på stranden, den larmer og har taget voksne med, på dåsekanter drikker hvepse dus, flyver flaksende derfra for at komme hjem til skideballe hos dronningen, og vingerne oser af humle.

Der er spændende sten i sandet, badebroen er en lang spand fyldt med krabber og små fladfisk med skrå de tygger på, børnene. Det er grønt vand, gennemsigtigt ned til mindste millimeter, og vi kan se søgræssende køer når kigger længe nok i vandet, der er helle på tæppet i sandet hvor muslinger ligge tomme og gispede efter vand for tusinde år siden. Jeg sender en udflugtstanke ud over havet forventer at få et svar tilbage i en proppet flaske, fyldt med lykkelige barneskrig.

Håndklæderne hænger fugtige på skovlene, der lige før gravede slotte frem af sandet og afslørede en fantasiverden gemt i det. Og en udflugt langs vandet til Kong Badebro den Anden er en kærkommen afstikker fra uendelige lykkeskrig, bølgerne taler til os men vi hæmmes af sandets tyngde der hænger på fødderne som beton, der er gopler i vandet de dykker langt ned mod bunden når vi stirrer længe nok på dem. Der er langt hjem og maden er stadig varm på kroen da vi ankommer og solen er ved hvisle godnat i havet et sted i vest.

Postkort #7

[Vandringer på eng i flor]

Vi er blomsterdukkere, i øjenhøjde er de skræmmende – blomsterne, og der er torne på de fleste grene, sammen har vi fået tusinde fingre til blods lagt utallige urter til hvile i kurven, kun for at hele os selv når vi kommer hjem.

Hun er ulykkeligt vidende om, det snart trækker op til efterår så der plukkes og hærges gennem engens bevoksninger, det lille hegn og lysningerne i lundens utætte løvtag, vi har solbrænderter på blottede arme der hænger løst fra ærme- og stropløse bluser, vi afblomstrer hyld og æble, nipper skud af birk mens padderok skal hjælpe os gennem en trist vinter.

Hun blotter sine bryster hver gang hun bøjer sig, mit væsketab er akut, fordi jeg endnu ikke har lært at lukke min mund, og forhindre mit savl i at forlade min krops depoter af væde.

Snerlerne trompeterer når vi går forbi og duften af lakrids opfanges af sensitive næsers nerver, min hjerne registrerer kun en duft af kvinde, ja, og så lige de blomster der ligger i hendes kurv.

Cyklerne hænger i hegnet henne ved kirkegården, mens vi slukker tørsten med hinandens kys, på bænken, på højen, med udsigt til åen der løber længere borte, jeg kan næsten blive kyssehøj ved tanken.

Postkort #8

[Hvad fanden stiller jeg op med, januar]

Det har regnet nu, uafbrudt, den sidste måned, ikke så'n vedvarende, men mere så'n lala. Jeg er blevet træt af dråberne, de grå skyer, ikke at have fodtøj til vandreture, jeg er klemt inde mellem skydække og asfalt, selv om jeg var taget ud i skoven, ville jeg bare have været klemt inde mellem træer og skyer, det er de svære valgs årstid.

Jeg kigger meget gennem mit objektiv på kameraet, håber at få øje på forandringer i vejrliget, det bli'r ikke bedre! Jeg drømmer om at stå i skoven og være trækrammer og lykkebeskuer, livsdufter og favntager, se hele skovbunden myldre af, ubetinget, liv! Mens ungerne spæner rundt på jagt efter videbegær og sjældne insekter, alt jeg kan gøre er at slå opgivende ud med armene og håbe at et snefald vil ændre min tilstand fra ugidelig til ligeglad, og for resten bare læne mig tilbage og vente på det der, måske forår, jeg ER bare ikke så heldigt stillet at det er en option, det ender alligevel med nedrullede persienner og lænen tilbage, vente på solens dukken frem fra det massive indhyldende grå ovenover alting, forsøge at finde smilet frem på læberne igen og være tilforladelig lykkelig.

Postkort #9

[Hvis vi nu stod på en tundra]

Her er blæsten kold som en knusende isblok, jeg har dig i tankerne mens jeg glider ned ad den foranliggende bakke, der symbolsk minder om min egen nedtur, og latteren bag mig bringer dig tættere i min bevidsthed.

Vi har været på besøg i de knuste drømmes land, drukket os sanselige i safter fra overmodne druer, og sanseløse i bitre humlemarker, vi har kysset huller i frosne terninger.

Med til absurditeten hører, du holder en majroe i hånden, leger den er en buket af duftende engflora, dine tårer skinner i øjnene og de er som gnister i et stålværk, jeg forelsker mig på stedet, jeg ville aldrig have set det komme, vi er så langt fra hinanden som forår og vinter.

Postkort #10

[Bare det at vågne, er en udfordring]

Måske jeg bare er blevet lidt træt af at vågne om morgenen, med et forventnings åg på mine skuldre om at skulle frelse verden mod alle synder og familiers utilpassede sønner. Jeg ta'r det da gladeligt på mig, for ingen andre gider jo! Nej ok, jeg gider egentlig heller ikke, så når uret ringer vender jeg mig alligevel bare om og sover videre.

Jeg er hårhænger når jeg står med øjnene i hænderne og gnider dem i spejlet, mens jeg rækker tungen ud, for at se hvad der passerede den i går aftes før jeg ramte bunden af glasset, der hér til morgen har fået næring til en hovedpine. Ude i køkkenskabet ligger en dåse og skriger panodil, jeg holder mig for ørerne, for sådan en hvid dåse kan få hjernen til at ville flygte langt væk fra resten af mit slidte legeme. Jeg opdager hvor lidt jeg holder af brusetabletter, da støjen fra plasket og begyndende brusen rammer som en karklud i ansigtet. Mit drikkeproblem genopstår da jeg hælder vandet ved siden af munden og halvdelen rammer min t-shirt og jeg ligner en alt for gammel udgave af Mr. Wet t-shirt anno 1988.

Postkort #11

[Poetens dag er en overkommelig proces]

Der er jo intet besvær ved det, bare gnub dine øjne, tøm hjernen og få tårene ud af øjnene og gnid så ordene ind i papiret, bum, det næste store kvad er skrevet?

I skabet står whiskyflasken og hylér, kapslen er skruet alt for stramt. I vinduet, sidder en truende due, venter på det brød du hver morgen lægger til den. Solen er en oplyst fjende, den lurér på hvornår du begår dit næste fejltrin, såsom at afklæde dig t-shirten for tidligt, forlade hjemmet uden solbriller eller åbne notesbogen alt for hurtigt efter nøglen er drejet i låsen, den skal nok få skovlen under dig, solen.

Der er kun tørt brød tilbage ved bageren, du undrer dig over han ikke bliver oppe hele dagen og laver friske forsyninger, til sent opstandne poeter, og du efterlader "Bagerens sang" på disken inden du lukker døren bag dig. Du knaldrer ikke længere ruder i baggården for at komme til det friske brød, din poesi har sat sig for dybt, du kan ikke skrive kl. 04:30 en mandag morgen fyldt med tømmermænd, nej! Kun din pose klirrer af fyldte flasker, dagen skriger på genopfyldning.

Havde du haft en skrivemaskine, ville du være gammel og have aftjent din lyriske værnepligt, men du er moderne og tænder din computer, skriver et par strofer, læner dig veltilfreds tilbage, åbner den første bajer og æder en croissant som akkompagnement, til - hvorefter du i fryd udbryder: "Jeg er digter, svaret I alle har ventet på"!

Postkort #12

[De har udlængsel, som krager vender]

Det ER mandag, og morgenhosten sidder på spring i halsen, alt der kræves er ild i dagens første smøg, og når først den gløder er der ingen vej tilbage, dagen ER begyndt.

Vi er ellevilde med dagsbegyndelser, for vi aner ikke hvad de bringer, det er først henad aften, fortrydelserne sætter ind, og vi i den anledning sætter flaget på halv og ringer solen ned på mobilen.

Der er gode tegn på en fantastisk start, det klukker i glassene og kapslerne postulerer fizz når de forlader den flaskehalsen peger på. Og vi er dem der gemmer os på hjørnerækken mens terningerne kastes rundt i bægrene, vi råber "Lille Meyer" ud i lokalet som en indforstået vittighed og den næste rejser sig for at hente den tabte omgang.

I baren står den sidste Vixen og smiler, tandløst, ud i lokalet til alle de gamle Adonis-wannabes der hænger ved bordene over det sidste glas øl af denne verden, alt mens de er ved at iklæde sig Hades-uniformen, og værtshuset har de døbt "Gravens rand".

Postkort #13

[Note til mig selv]

Jeg er træt af at rydde op efter mig, filerne er spredt ud over et større område, jeg kan ikke undgå at lave system i rodet, de har ligget der alt for længe.

Min venneliste på facebook bugner af personer, halvdelen har vennestatus resten kunne være binstreger eller anførselstegn, også der har jeg dovnet alt for længe.

Jeg ringer til en ven og bruger af en livline, jeg ikke har og forsøger at trække mig selv i land, men det er svært at kravle op ad en mudret brink, jeg ringer igen kun for at møde telefonsvarer der fortæller jeg har brugt den sidste line.

Der er engle på mit bord, de flagrer forstyrrende rundt om mig, jeg forsøger at få hold på de mørke tanker, og én hvisker mig i øret at mit liv da lige er begyndt.

Note til mig selv - jeg skriver FOR meget.

Postkort #14

[Der ikke mere guld, i denne pose]

Vi har hængt undskyldning nummer nioghalvfems på døren for ikke at lukke kærligheden ind, den må da kunne læse indad?

Jeg vil ha' sex, skrev hun i dagbogen forleden, jeg smugkiggede af nysgerrighed, interesse og en helvedes masse andre grunde, der er alt for irrelevante i denne sammenhæng. Hun havde lagt sig på sengen som en invitation, med en sløjfe i håret for at give indtryk af en gave. Jeg er alt for kort tid om at kneppe, hun når jo aldrig at fange interessen for sex, ikke sammen med mig!

Vi finder aldrig ud af det sammen, jeg pakker mine ejendele og kysser hende, kikset, på kinden, træder ud ad døren med følelsen af en anti-elsker, siddende fast i hovedet, hun smiler ikke da hun lukker døren. Alle de ord jeg brugte i forholdet, er pakket ned på ubestemt tid, de skinner ikke længere, de er mere slidte, lasede end en hjemløs' beklædning. Der er stavelser til fri afbenyttelse, misbrugte ord og meningsløse gloser, de er et antikvariat i sig selv, for du kan skrive egne bøger af dem - jeg sælger dem billigt.

Postkort #15

[Der er udsalg på alle fronter]

Nogle forsøger at skubbe mig i fordærvets afgrund, men jeg er navlepiller og har svært ved at løsrive mig min interesse. Jeg står ofte på kanten og tænker over at tage det endegyldige skridt ud i uvisheden og moralens dyb, alt for mange bajere har afholdt mig fra det.

Så mange gange har jeg afklædt mig, stået nøgen på gader og skumle sideveje at det næsten ikke er værd at nævne i dette incitament til et stykke prosa.

Lige nu er jeg i en påvirket tilstand af skrivning af postkort til alle og enhver, jeg kender, og specielt til alle dem jeg ikke kender, så jeg plastrer din observans til med magiske ord, lader dig lide under læsepresset fra de utidige ord jeg blafrer omkring mig. Nogle gange kan man dø lidt når ordene i grunden fanger, men ikke nok til at du skal i jorden!

Jeg har stået mange steder og åreladet mine ord ud over menneskemængder med begrænsninger, jeg har blødt alvorlige og sårbare ud i de københavnske gader, jeg har forsøgt at forpeste både Århus og Aalborg, uden synderlig succes. Så hvis du vil ha' mine ord så ta' dem for fanden og begrav dem i din baghave, eller din altankasse, eller i sandet på stranden, for de er dine ord, ren og skær foræring.

Postkort #16

[Mens ventetiden når at blive overhængende]

Jeg er kysmangler, det er der en del der bliver ved med at påstå, men jeg er kysdukker, for hver gang de nærmer sig kaster jeg mig til side, jeg har ingen interesse i at blive fanget i en gang læbekrydsild, dels det at blive våd på læber og kind, mødet med en slap tunge, og alt for meget mundvand har lige i øjeblikket status af nej tak!

Gu' elsker jeg da at kysse og du må da også gerne være min "helt rigtige" kvinde, og du kan få lov at kysse mig tavs, gal og vanvittig, bare ikke lige nu, det passer pisse dårligt, jeg har lamme læber af tidligere forholds kysken mig hér og dér, og alle steder, nok mest steder der ikke var egnede til kysning, vi stod og flettede læber i skjulte huler, mørke gange, på overdækkede stier, i vandet på stranden og under den varme dyne om natten, og hold da kæft vi kyssede og når først, de begynder kan de jo ikke stoppe, de der forbandede kys! Læberne bliver nærmest krævende de kan sg'u ikke få nok, så skal vi kysse og det under middagen, efter maden, om morgenen, eftermiddagen og i resten af døgnet vi alligevel bruger på – ingenting.

Nå, men nu har jeg altså pakket mine læber ned, og på et tidspunkt tager jeg dem nok frem igen, det kan jo være jeg render på en eller anden der bare skal låne dem en periode!

Postkort #17

[Hvorfor det er så svært at finde ord]

Han er i isolation med sine ord, ingen må komme ud, ingen har lov at fortælle en historie, for der er potentielt en løgn forbundet med dem. De ryster af kulde i mørket, det er tænderklaprende at sidde og vente på et kommende udbrud, han hugger i ordene de har vendt sig mod ham, der er tavshed i cellen, kun fyord kæfter op, de har ingen pli og er tilsigtede ubehageligt selskab.

De er frygtindgydende, ordene, ligger i den nederste briks og nuldre sig under bæltestedet. Han ligger i øverste køje og forventer et overgreb, til enhver tid, de ligger der og staver, igen og igen - V O L D T Æ G T, V O L D T Æ G T da de skifter taktik og fabulerende begynder at stave, K Æ R - K Æ R L I - K Æ R L I G H - K Æ R L I G H E D, stakåndede lægger de sig til at sove, han stoler ikke på dem, vil være vågen resten af i nat.

Postkort #18

[Ventetiden er for lang til forår]

Jeg venter på vinterens sidste tegn, og forventer et håndtegn fra himlen, kastet i mine åbne øjne, jeg nævner at vi er modtagelige for varme og sol så kan foråret jo bare komme silende, ganske som det plejer, vi kan så lege med åkander i gaderne, dyrke siv i altankasserne og gro sumphycint i potterne i vindueskarmene. På køretøjerne har vi monteret pontoner og giver kæleordet "flyder" en helt ny mening, og det på trods af, det ingen har.

Igen kan jeg truende løfte min knyttede næve mod skyerne, og forbande det tilbagevendende lortevejr, de første "varme" måneder af året. Og det eneste der springer ud i første del, af året, er lettere sindsforvirrede poeter med opslåede notesbøger, og en blyant, til at besynges vejrlig og naturpragt og al den kærlighed de føler de mistede gennem den middelalderlige vinter, de smider skoene og ender med lungebetændelse og fatter ikke at forår kan være SÅ ondt. For det har været savnet, foråret, sammen med solen og de fester sammen i gensynet, og nyser den første allergistrofe ud i luften, med det indtagelsen af den sidste dråbe antihistamin i inhalatoren.

Postkort #19

[Til gedemarked i Sdr. Felding]

Hanne er den sidste der går danseplanken ud, hun er piruetternes dronning når suppe-steg-og-is duoen Anne og Frank prøver at piske en stemning i det hvide telt, hvor en cirkusforestilling, næsten, har udspillet sig.

Nede ved det bageste bord sidder gårdskarlen Torben og flæber dagens sidste pilsner i halsen, denne gang var heller ikke lykkens. Han skal op med køerne i morgen, med ondt i maven af alt for meget markeds-kost, bræk der står i kø med den hamrende hovedpine han erhvervede i alt for mange plastikkrus fyldt trekvart, som standard, til alt for høje markedspriser, og han tænker på Hanne mens køerne malkes.

På nabogården, i udestuen, sidder Hanne og syer på brudekjolen, hun skal giftes med en bonderøv, det siger både horoskop og arveanlæg, hun tænker ikke klart, er stadig rundtosset af i går, hun har ingen mand i tankerne, for hun ser fremad, glæder sig til kræmmermarked om en måned.

Postkort #20

[Der er smukt på toppen af en bakke]

Der er kun solen og os, i dette tomrum. Insekter larmer i kornet, fuglene gemmer på sangen i hegnet, når vi kommer for tæt på, det er en varm brise der kæler for kroppen, det dufter af sommer og valmuerne er ved at klæde sig af.

Græs og pollen kildrer i næserne, vi kysser på kanten af spirende marker. I modlyset fra solen er du smuk, jeg synker min fascination af dig, bliver forelsket på ny som havde du aldrig eksisteret.

Prøver at fastholde de øjeblikke vi oplever, du har lagt dig i græsset med lukkede øjne, alligevel kan du se hele landskabet. Jeg har åbne øjne, men ser ikke alt det du kan få øje på, holder igen med visionerne.

Nede ad vejen er der is udsalg, jeg lover dig chokolade med dit løfte om at måtte kysse det af dine læber, du er en solstråle i ansigtet, har fået lidt farve i kinderne, jeg er stadig bleg og gemmer mig i min bluse.

I skyggen er der varmt, tidslerne står i blomst, de stikker når jeg rører dem, lidt ligesom hende, når jeg virker lidt for smart. Jeg er forelsket i blomsternes farver, og i hende, det er bare en følelse der ikke vil vare ved.

Postkort #21

[Det er genklang af gamle samtaler]

Vi skriger begge, ud over det tomme område, der er ekko, uden vi ved det, skriget returnerer med øredøvende kraft. Jeg har haft det i munden længe, det ventede bare på at blive sluppet fri, hendes slår mig omkuld, jeg famler efter en nøgen gren, de er gode støttepunkter i livet.

Mens vi står ved siden af hinanden, rammes jeg af overdrevne roman-tics, jeg får trækninger i det ene øje, famler efter hendes hånd og spidser min mund, jeg er alt for gammel til det her pis, og hun griner det bedste hun har lært, jeg ved det ser tåbeligt ud, men det er ikke mig der styrer dette, måske jeg bare har en mild form for tourette syndrom.

Og når du råber i skoven, om romantik, skal du ikke forvente et positivt ekko!

Postkort #22

[Solskin kan du, vist nok, altid finde]

Vinduet blev åbnet, ligesom for symbolsk, at byde solen velkommen, der er ingen grund til at tro på lykken, ordene stod skrevet i hendes øjne, da de fangede det grafitfarvede vand der skred ned ad gaden, langs rendestenenes kanter, hun kunne have set en enlig tinsoldat ombord en papirbåd, hvis hun havde haft fantasi og alder til den slags.

Følelserne der berørte hendes indre organer, mindede hende om det daglige kaos der rådede over sindet, påvirket af daglig post fra offentlige instanser, en socisjælerådgiver på lavtlønsniveau, der var eneste led til virkeligheden gjorde hende trist, og fik hende til at lave små digte og korte notater om aktiv dødshjælp, når livet så allerværst ud kunne hun slå tilstanden efter i det lille hæfte og tage de rette forhold til det.

Solen skinner heller ikke i dag, det er som om den trodser vejruddsigsguidernes forudseelser fra i morges, hun går i køkkenet og laver kvæde te, sætter sig ved sofabordet og stirrer tomt ind i den slukkede tvskærm, hun havde haft smukke ord på læberne i morges, de blev slukket i løbet af dagen, tomheden sad i munden hun skulle vride læberne for at afpresse et smil.

Postkort #23

[Hist hvor åen slår et knæk]

Smukt, det er der her ved åen, vi holder i hånd og beskuer faunaen langs bredden, vandet risler sagte mens det løber forbi os, i den nærliggende sivskov kan vi høre småfugle synge og nogle fare skræmte op fra rederne de har forsøgt at skjule i de, næsten, uigennemtrængelige strå. Mens vi falder i trance over dette yndige syn, flyder en død vandrotte forbi, og helvede bryder løs, hun skriger, skaderne skræpper, småfuglene alarmerer, en hund begynder at gø, en mand begynder at tysse på den og jeg sætter mig ned ved vandet, fisker rotten ud, laver et hul i jorden og giver den en lynbegravelse.

Jeg vasker mine hænder i det let beskidte vand, tørrer dem af i mine bukser, jeg tager hendes hånd og vi begynder at gå hjem til kaffen, på vejen undskylder hun reaktionen, jeg er tavs, elsker naturen ubetinget, hun er en ganske anden sag.

Postkort #24

[Er der troldmænd i himlen]

De er cirkusartister, forældrene, siger han knægten fra sit alternative hjem, hvor han bliver placeret når de tager på tourné med telt og hestetrukne vogne.

Mor er jonglør, og far er linedanser med balancerne i uorden, hun kan jonglerer med fyldte flasker mens hun tømmer dem i udførelsen af nummeret. Knægten er ved at udvikle eskapistiske tendenser og drømmer om en karriere som illusionist under teltets hvælvede tag, at høste klapsalver for at kunne forsvinde foran øjnene på en måbende skare publikummer er en evig tilbagevendende drøm.

Han samler på tryllekunstner som andre, frimærker eller mønter, han ser op til Houdini hver aften når han sidder ved sengen med foldede hænder og sender ønsker op i nattehimlen. David Copperfield optræder med vilde dyr, han sover med en plystiger og har svært ved at lukke øjnene af frygt. Der er ensomt dér, selvom de er flere der er sammen om de uudlevede drømme, der mangler bare et knips med fingrene.

Postkort #25

[Var Tivoli hele turen værd]

Der hænger en hvælving af mados og økonomisk afmatning over hele haven, du holder mig fast i hånden og klemmer mine små arterier i stykker, jeg har blånende hænder og det endnu før kulden omkring forlystelserne har slået rod i min krop.

Stanken af gammel friture, sød candyfloss og churros hænger i luften og tapper den for den smule ilt der stadig er tilbage i den. Bag disken står hun klædt ud i rød- og hvidtørnet kostume og vender bøffer, efter mit forgodtbefindende. Kæresten sidder og er kold ved bordet, helt i den ånd hun besidder, jeg er lidt karrusel lun på dig mens du tager bollerne ud af ovnen, jeg har aldrig set en kvinde håndtere en flaske ketchup som du gør det.

Afstanden fra disken til kærestens bord, er som herfra til Io og rejsen føles lige så lang og kold som månen i det yderste af universet. Jeg spilder hendes kakao ned i skødet på hende, det er vist på tide at finde hendes hjem og glemme hende resten af mit liv.

Mit eget tog en ny drejning, da en bøf blev vendt på en varm grill.

Postkort #26

[Fri fantasi over en nat ude]

Det var en hård aften, jeg måtte kæmpe mig vej til baren gennem en tåge af feromoner fra yngre kvinder i brunst, ved hjørnebordet bagest i lokalet havde de lokale overgangsaldr samlet sig i et mindre, selskabeligt, festligt lag og drak igennem med små grå og granatæble shots. Jeg var mere eller mindre dehydreret da jeg nåede bestemmelsesstedet og med hæst stemme fik fremstammet - Hoegaarden, inden jeg nærmest kollapsede ind over disken og spildte mine småpenge ned i hånden på den blonde bartender med de voluminøse overarme, og han spurgte om jeg havde behov for mund til mund.

Nede ved hjørnebordet bliver de krakkelerede ansigter mere højroastede som indtagelsen af shots og grå ryger indenbords, inden jeg når at blinke med mine trætte øjne, flyver en knytnæve over bordet og laver det første blå øje på en blond porcelænsdukke med dårlige optegninger omkring øjnene, hun knalder derefter baghovedet ind i træpanelet bag hende og daler i langsom gengivelse, ned på gulvet, spjætter lidt med stængerne og ligger derefter helt stille. En anden af kranerne tager det nærmeste ølglas og kører det rundt i "bokserens" ansigt, mens hun med den anden hånd skubber en veninde omkuld via blondinen på gulvet.

Jeg sukker dybt inden jeg kæmper mig, fra baren, og ned mod udgangen, for jeg trænger til luft, og de var alligevel løbet tør for Hoegaarden...

Postkort #27

[Plante smil og]

Det er lidt som at få skovlen under vinteren, når jorden endelig slippes fri af frostens fængsel, siger hun og sætter de første stiklinger i den. Hun lyser op i et, hun sidder i bedet på alle fire og er gentagelsen af sidste forår, jord er trukket op ad hendes hænder og hun har grønne fingre med lidt jord under neglene.

Hun er en jordbunden engel som hun ligger der og frister mit vintermættede indre, med æggende røv og gyngende patter i takt med planteskovlens hakken i jorden, jeg inviterer til muntert forårsknep for at slippe glædessjælene løse og flyve op og bede om godt vejr igen i morgen. Hun kan lide godt vejr, og siger hurtigt ja.

Postkort #28

[Der er vilje forude]

Igen i nat bløder himlen, gaderne græder under vogntogs tunge læs, det er spejlingerne der gør lysene utrygge, og med tiden vælger de at skifte. På bjerget ejer jeg udsigten, forundret holder jeg vejret, for sekunder efter at storme det ud af mine lunger.

Den allesteds nærværende regn trommer sine stakato rytmer på min altans gelænder, mine ører holder takten som når jeg lytter til transcenderende techno og mit indre danser i musikkens favn.

Der er selvglade lamper i asfaltens overflade der yndefuldt gløder sig i den kolde nats vådeste drømme, jeg kan fremprovokere tårer på kommando, den eneste lærdom hun efterlod.

Postkort #29

[I biografmørket kan alt ske]

Jeg har nået alderen hvor mit kropskrydderi er Old Spice, jeg er overforbruger og hele biografen lugter af midaldrende mand med prostatabesvær, denne hule er blevet min vante soveplads, så snart lysene slukkes, glider mine øjne i.

Hun knitrer med popkorn og pariserlinse poser, hun dufter af Madam Sol og mørk chokolade, jeg bliver klistret når hun mellem spændingssekvenserne uddeler smagsprøver fra læberne. Jeg er fristet til at kalde hende engel, men det kommer alt for tæt på det liv jeg lever og den alder jeg har opnået. Vi bøvser lidt om kærlighed mellem slurkene fra de kioskerhvervede sodavand, bægrene flyder over af smuksagte ord og blideste kram.

Vi er helt i gyserfilmens vold, jeg krammer hendes arme blå og gemmer ansigtet i hendes barm, jeg elsker påskud for virkelighedsflugt, hun lader hånden glide over mit hår i trøst, inden mine øjne slukkes i vellyst og tryghed, jeg vil forblive sovende i dette billede, lykkelig og savlende mellem kvindebryster, lige den død har jeg altid drømt om, men jeg vågner til titelmusik og rulletekster og alt for meget lys, hun kysser mig, med pebermyntesmag, da jeg endelig får øjne, jeg ruller mig i tøjet og er klar til at forlade gyserhulen og de falske monstre, jeg går hjem med et under armen.

Postkort #30

[Som kaptajn går du altid ned med skibet]

Jeg er garvet søulk, har været på flere verdenshave end så mange andre, i fantasien, hver gang påmønstrer jeg et nyt skib, jeg har været i Rom og Tequila og Vodka, engang bordede jeg i Champagne, men udsigten var uklar og rapporterne om dårlig sigtbarhed – mangfoldige.

Jeg er flaskeskipper på mere end et skib, og næsten dagligt går jeg ned med båden, der er bølgegang i sigte og under mig, kvinderne i havnen er et berusende syn for en vansmægtende kaptajn med ringe søfartskundskaber, med flere forlis i bagagen end søulke i verden.

I kabyssen lyder der lystige viser, bægrene klirrer som smadrede køjer i høj sø, og luderer fra havnepromenaden sidder på skødet og bæller uanede mængder af havskum fra en grønfarvet flaskehals, hun griner tandløst til gasterne på den anden side af bordet og blinker til dem med det eneste sunde øje der er svuldent og blåt efter gårdsdagen røvfuld af den lokale alfons. Jeg hæver glasset og udbringer en skål for søens folk, mens Madsen peger på hylden med flaskeskibe og råber at i morgen går jeg ned med M/S Falster, og det i forrygende stil.

Postkort #31

[Lige nu blomstrer det på Grønland]

Hun er forhenværende, Ivitttuut Inuit, og nuets bolværks tungmatros med hendes hundredeogtyve kilos overvægt, i hovedet trommedanser minderne om de svundne tider i det koldeste nord, hun stanger tænder med en narhvalstandstik hun fik til kaffemik i forfjor. I lommen ligger den sikkert, den tupilak, der har fulgt hende på rejsen til hendes hjemlands sydligste grænser, landsmændene griner med smørrede smil til hinanden over de første kopper "Fine Festival", hver dag tager de kapslen af en ny frokost, tre styks med højtbelagt beskatning og alkoholprocent, det skæpper godt i den statslige kasse når de sådan furagerer i den lokale Brugsen.

I kanalen er bundrekorden for et opfisket lig ca. fire meter, de venter kun på den næste plumper i. Hun skriger med skinger stemme til tumpen der vælter hendes bajer, og det lokale slagsmål tager atter hul på en ny dag, og det slutter som det startede, i fred og fordragelighed, blot med brodne pander til forskel. Der er hentet nye forsyninger og festen kan fortsætte en tid endnu, i morgen skal der åbnes låget på en ny og festlig dag.

Postkort #32

[Du holder et døende objekt i hånden]

Vi sidder og pakker alle løgnene ned i glemmekasser, mens fiktionen af vores liv defilerer over skærmen, filmet i langsom bevægelse af en trist teoretiker med gråsprængte tindinger.

Hun er i gang med at bygge det næste etværelses luftkastel, med udsigt til intethedens golde sletter, smeltende isblomster og stumme fugles flugt på en skyet himmel.

Jeg plukker de irriterende hårstumper ud af min hovedbund, lægger mig i blød i det fyldte badekar, i det dampende vand hiver jeg efter vejret i den stigende em, musikken ligger på hylden og spiller yndlings tonerne i tilfældig orden.

Sammen afklæder vi os den vågne tilstand, lader os vugge i søvn til rytmiske underlivsbevægelser, vi deler nogle godnatkys under dynerne, ved at vi i morgen vil vågne til en larmende sol bragende ned fra en skyfri himmel, og vi skal lytte til hinanden sukke navne på glemte dage, i den nypolerede kalender.

Det er denne dag vi kysser den sidste løgn fast på hinandens læbe, og der vil løbe tørre tårer over kinderne, når vi hvisker afsked til hinanden så hårdt at vejen vi står på vil være brændt til ukendelighed for aldrig at kunne navngives efter flere mistede forelskelser.

Postkort #33

[Transskription fra afgrunds Danmark]

Den eneste kommunikation med mågerne er ploven, så snart furerne er lagt daler der fugle fra himlen. Mit mobilnet er nærmest ikkeeksisterende og de 4G jeg blev lovet er nu blevet transformeret til morsekode, jeg er alene på denne afgrund af landet, har forsøgt at sende dig mange sms'er men det er som de drukner et sted cyberspace.

Jeg søger tilflugt i det lejede sommerhus, finder de blomsterprydede kopper frem til den nylavede kaffe, der pirrer mine næsebor til nys og glæde, udenfor hænger fuglene til tørre i træerne, i læ for regnen der har silet ned i dagevis, jeg kan trøste mig selv og mine tanker vender sig atter mod dig og den lykke du muligvis allerede har fundet.

Min nærmeste nabo er bonden på marken, jeg har fundet ud af han har et gårdsalg om onsdagen, det er her jeg forsyner mig med de kulinariske specialiteter der er egnsbetonede, jeg har levet af finvalsedede havregryn den sidste uge, men mælken er frisk. Jeg kommer mig langsomt efter vores brud, måske du ser en stalker i mig, men der er ingen andre jeg kan skrive til, nå men det er alt for nu, og du kan jo læse at jeg spilder mit liv, herude hvor kragerne er selvforsynende.

Postkort #34

[Ufremkommeligt terræn, det er en balancegang]

Jeg er tilbage i byen, her er der farer hvor jeg end vender mig, værtshuset lokker med bitter 4 cl til kun en tyver, vejene er polstrede med galsindede bilister, med hånden på hornet og foden på gaspedalen, det eneste forkerte trin kan føre lige lugt på hospitalet.

Allerede nu savner jeg naturen derude vestpå, hvor de største farer er dykkende råger og sultne måger, af og til kan en bølge virke truende, men det er jo intet ved siden af denne by, på hvert gadehjørne står indbydende kvinder, længere fremme er der nogle der tilbyder flugt i pulverform, herinde er jeg usikkerheden selv.

Flugt er eneste udvej og jeg finder hurtigt Hovedbanegården, køber en billet ud til retræten, jeg mangler mine fugle, markerne og vandet og det lille hegn der ligger bagved.

Roen sænker sig over mig, den lille lysning og sommerhuset er gensynsglæde i mine øjne, notesbøgerne vælter op af min taske, løber ud i køkkenet og gør klar til kaffeindtagelse, sætter mig på terrassen og lader ordene få frit løb ud af hovedet, græsplænen har ikke været trimmet siden jeg ankom, i morgen vil jeg stille skoene og gå ud i morgenduggen iklædt bare tæer og en kop kaffe i min hånd, imens jeg vil skrive mine tanker ned, dem der kredser om dig.

Postkort #35

[Når et sommerhus, bliver et (dejligt) fængsel]

Jeg forlod byen på grund af dig, og på grund af dig vil jeg ikke tilbage, herude løber måren rundt og jagter småfugle, nogle rotter har en rede under huset jeg lægger foder til dem hver morgen, jeg har skrevet nogle linjer om os, måske mere om dig, og jeg befinder mig godt i bogstavkombinationerne, for de fortæller faktisk hvem du og jeg er inderst inde.

Solen var kortvarigt på besøg i morges, lige nu er det regnen der dominerer, en let brise følger den ind fra havet, her dufter af våd tang og en smule af rådne fisk.

Jeg sidder på den overdækkede terrasse og nyder en kop med kakao, egentlig hader jeg det, men det glider ned når jeg tænker på dig, jeg kan ikke huske hvor mange breve jeg har sendt dig, men de må hobe sig op på dit bord, det er underligt du ikke reagerer på dem!

Nu har jeg kigget ud over klitterne de sidste timer, jeg smiler mere end jeg har gjort længe, ude i horisonten kan jeg se solen er begyndt at flænse skyerne, da jeg skriver ordet flænse, kommer jeg til at tænke på dig igen.

Postkort #36

[Når et mareridt fortsætter i vågen tilstand]

Kan egentlig godt forbande denne morgen, der er ikke forskel på vågen- og søvntilstand, udenfor ruderne larmer vinden og mågerne skriger, enten fordi vi nærmer os parringen eller de er bare skide sultne, kaffemaskinen strækker og kogepladerne er evigheder om at koge vandet, badevandet er koldt jeg måtte bade i hvad der mindede om isvand, jeg har nu erhvervet mig heldags gåsehud, jeg er som espeløvet ude på træerne, jeg er parkinson in spe, tør ikke holde på min kop med den dampende kaffe af frygt for det ender med andengradsforbrændinger, har fundet et sugerør i en skuffe.

Solen er meget langt væk, den gråmelerede himmel knytter skyer i mit ansigt, trænger til luft som dykker der er løbet tør for beholderens indhold, åbner terrassedørene og ilt ruller ned i mine lunger, jeg suger dybt ind og med et trylleslag er jeg nyfødt.

Dagen i dag står på stiv kuling fra vest, jeg kan høre bølgerne brydes nede på stranden, det er som at lytte til vores eget brud, nogenlunde samme lyd var det da vi sagde farvel til hinanden, sætter mig hen til bordet mens vinden flår grene af granerne udenfor, slår op på en blank side i notesbogen, lader den forblive blank.

Postkort #37

[Yoga og plæneterapi ved yderste klit]

Morgensolen larmer gennem det tynde skydække, havregryn er indtaget som et fornuftigt kosttilskud, jeg bøvser lidt mælk med sukker tilbage i munden, synker det uden at tænke videre. Lige nu er jeg naturlig påklædt, finder ud på plænen, der er en favorit spot dér, hér sætter jeg mig i lotusstilling, den eneste jeg kender, og begynder at fjerne alle ulyksaglighederne fra mit indre, det er en mental rejse gennem lidelser og prøvelser i et forhenværende forhold, det trækker i alle lemmerne, stikker i hele kroppen, en blanding af akupunktur og nåletortur. Min krop sitrer mens jeg tømmer følelser ud på plænen, inde på bordet venter kaffen på min krævende mund, førhen var den eneste der krævede min mund om morgenen, dig! Nu sidder jeg mellem mågeklatte og åndssvage klyder, rablende vanvittige snepper og strandskader og årelader mine tanker til en kommende blå himmel, jeg er et piksvagt nossehoved der fortryder vi to nogensinde fandt sammen i et forhold, jeg har skrevet om det så mange gange at det nærmest er eskaleret til uvirkeligt og jeg har været gået fra dig så mange gange at jeg stadig ikke kan huske hvornår det blev alvor.

Postkort #38

[Tankesorteringer omkring midnat]

Tændstikken er strøget, stearinlysene blafrer i trækken fra ruderne, jeg har lagt et par knuder i brændeovnen, udenfor har mørket sænket sig som pesten over et uroligt Europa, et egerne har været forbi og banket på terrassedøren et par gange, ude under hybenbuskene grynter et par pindsvin. i det fjerne kan jeg høre, hvad jeg antager, er en ugle, det løber lidt koldt ned ad ryggen, jeg tankesorterer i mine oplevelser sammen med dig, jeg er ved at fjerne alle grusomhederne, alle de omsorgssvigt vi kunne udsætte hinanden for, alle de fejlslagne samlejer og de trist kys i morgenlyset.

Jeg venter på morgen, med store opslåede øjne, kaffe i overdrevne mængder, bøger der er fyldt med gloser jeg ikke troede jeg havde i mig, forbandelser og eder, bønner og aflad, du kan nok forstå jeg har det svært efter vores brud?

Ude ved kysten kan jeg høre bølgernes livlige brusen mod stranden, det minder mig om jeg er i live, hjerterytmen falder ind i lyden, den indre ro kaster sig over mig, jeg er glad for overfaldet, jeg renser ud, renser ud og renser ud, kunne du se mig nu, ville du tænke – ren lykke.

Postkort #39

[Der er ikke noget der hedder for altid]

Lige nu hænger vores kærlighed til tørre, jeg kom til at vælte en øl ud over manuskriptet, så jeg har spændt en snor mellem to graner, bagerst på grunden. I morges opdagede jeg, da jeg så mig i spejlet på badeværelset at jeg er begyndt at blive gul i øjnene, det plejer at være et tegn på at leveren har fået nok af den måde du lever på, jeg slår det hen og tilskriver det dårligt syn. Tænker jeg mig godt om ved jeg at jeg sover elendigt om natten, har smerter i maveregionen, det svier når jeg drikker kaffe og jeg gider ikke spise - kan du huske du sagde det skulle være os for altid? Nu har jeg arbejdet med alle scenarier det kunne opstå omkring os - jeg har lavet teser, vanvittige beregninger og kædet dem sammen med mit indtag af alkohol, jeg ved vi aldrig ville have været os til livets ende, højest til mit livs ende, nu har jeg sendt mit sidste kedelige brev om mine oplevelser i sommerhuset, her ved Vestkysten, og som vejret er lige nu kunne jeg faktisk godt sidde i Spanien ved kysten og drikke sangria, være til grisefester og kneppe med en gammel enlig kælling, en af dem der føler sig ensomme på fjerde i København, men har valgt at flygte til solkysten og få noget fremmed pik, jeg kan ikke få den op at stå alligevel, så alt dette min kære er ren fiktion.

I morgen vil jeg finde en læge, og måske kan jeg blive indlagt på et rehabiliteringssted, men mere om det i mit næste postkort, hvis jeg da lever så længe.

Postkort #40

[Så står vi her, og det giver ingen mening]

Vi havde talt om vi brændte for hinanden, og var fyr og flamme i forholdet, nu har jeg tændt op i grillen og erfaret jeg ikke kan vende bøffer med hænderne, det er som da vi mødtes første gang brændte fingre og et stegt hjerte, det slår ikke længere for dig, jeg fortærer det for det smager bedre end dine kys, jeg har venner der fortæller mig at os var værre end skabelsen!

Huset er mindre, eller også er min personlighed blevet større, jeg er langt fra usikkerheden, bare tre uger siden turde jeg gå på gaden uden at se mig tilbage, nogle mennesker jeg kender kalder dig stalker, men jeg ved godt at det er mig der er den syndige.

Der er fladfisk på grillen, jeg sværger til omega tre, forsøger at holde mig sund, men har en tendens til at svigte mig selv og kroppen.

Der er et hemmeligt rum i huset, jeg har gemt mine bøger i det, jeg har besvær med at holde alt hemmeligt, hver gang jeg har skrevet en linje skråler jeg den ud i luften. Ja, jeg er alene hér og det kan jeg mærke hver dag, nogle gange kunne jeg godt tænke mig at tage dig under armen som oldinge gør, og føre dig gennem livet, problemet er bare jeg ikke længere er i stand til at gå lige, mine øl har opnået den temperatur jeg ønskede du ville have, men du var meget køligere og jeg er sikker på at du ikke er årsagen til at polerne smelter.

Postkort #41

[Når radioen skratter sekvenser ud og skriveblokaden total]

Vejrudsigten knitrer ud af den natsløve højttaler, der trues med kuling ved Doggerbanke, der er et dybt lavtryk ved Azorerne, jeg bekymrer mig ikke og det på trods at støjniveauet fra kysten er skruet flere decibel op, jeg hører klart nu når bølgerne slår sig ned på stranden, jeg har fundet en meget gammel olielampe i redskabsskuret, jeg pudsede den men frygtede at en ånd ville undslippe, min fantasi har det med at løbe af med mig, nu lugter her af brændt olie og min notesbog er atter slået op på en blank side i mit hoved er der ingen idéer, det udvikler sig til tilfældige kruseduller på papiret, det er som jeg kan se nogle ligheder i dullerne og dig, et sted langt ude er solen ved at få øjne, jeg har slukket for tankerne og radioen, har åbnet døren ud til naturen og nyder lydene der strømmer mig i møde, min seng venter på mig, jeg har holdt hele natten med selskab, lægger mig ind under dynen slynger den om mig for at holde varmen, jeg hører bølgerne bruse mine øjne er tunge jeg falder i søvn til lyden af måger og bølgeslag.

Postkort #42

[Meditation og nærvær med naturen og yoga, måske]

Skægget har stået urørt nogle måneder nu, det kradsler lystigt i hårene, det piber fra døren og ruderne når vinden står ind fra vest, kulden bider i fingre og på den bare overkrop selvom der er brænde i ovnen, jeg har ikke skrevet i uger lysten er der ikke rigtigt, har gået lange ture hver morgen og aften for at holde min krop i gang, i den omkringliggende fauna har jeg observeret havtorn og enebær, overvejer at sætte snarer op, da jeg tror der er kaniner, ved det ikke men håber.

Jeg har musik på ørerne hver dag, den er transcendent/meditativ og jeg har det som at være iført en pacemaker på hovedet, det holder hjerterytmen i gang når det pumper ud med 120-150 BPM.

Når alt kommer til alt, vil jeg nok aldrig ligne en digter, jeg kan ikke få fuldskæg og jeg er en tyndhåret gamling og hestehale med hentehaar er nok ikke verden mest smarte frisure?

Jeg her fået ordene tilbage, de kom i nat som sendt et eller andet sted fra og nu fylder de flere sider i notesbogen, min læselampe har 25 Watt, lyset er sløret som mine øjne, der er 69 Watt i glasset med isterninger, og de gyldne dråber smager hæsligt, det er den dårligste whisky jeg endnu har fået, men den var billig.

Har kraftigt overvejet at tage et brevkursus i yoga, men er i tvivl om postbuddet kan finde mig herude i ingenmandsland, hvor alt jeg kan tale med er fugle, kryb og pattedyr der gider lægge vejen forbi.

Postkort #43

[Foråret skyder ryg nu, det er et overfald af liv]

Foråret vælter op af frosne grave, jeg kan høre krokus, vintergæk og påskeliljer og erantis bombardere solen frem det er som de fejrer det med salutter langs hækken i haven, farverne er kanonslag i mine øjne, jeg misser med dem for at smide mørket ud, nede ved stranden er der dis og havblik, lukker jeg øjnene og lytter intenst nok kan jeg høre tågehornene fra min barndom larme ude fra fyrskibet.

Jeg har tænkt på dig, lidt, her til morgen og jeg savner ikke dit selskab længere, har min krop afgjort. Jeg har brugt det meste af vinteren på at studere knasterne i fyrretræerne rundt om grunden, og det er egentlig sjovt jeg kan drage paralleller mellem dem og os, for saver du gennem en knast kan du se skævhederne i væksten.

Solen har travlt med at brænde disen af, jeg kan mærke den svage temperaturstigning, føler mig lykkelig og ganske tilfreds med det der er omkring mig i nuet, ville ikke bytte for din kærlighed eller så meget for en barrassos udsøgte kop kaffe om så jeg fik lovning på enden på alle mine udfordringer i livet – jeg kan lide dem.

Postkort #44

[Når megalomanien kommer over mig findes ingen undsætning]

Jeg er Atlas, indbegrebet af weltschmerz, alle lidelserne ligger på mine skuldre, jeg har båret rundt på dem siden jordens tilblivelse. Tårer har jeg saltet mulden med, snot har jeg snydt fra næsen, jeg er det væsen i verden der lider allermost, har så ondt af mig selv på alle tider af døgnet, komponeret breve til dig, min dengang elskede, fyldt med alle mine følelser, lige nu kan du hælde vandet ud af mine postkort og vrider du dem kan du vaske dig i vandet fra dem.

Udenfor skriger jeg fuglene døve for jeg må have luft til mit følelsesregister, på en måde er det befriende der ikke findes et andet menneske i miles omkreds fra hvor mine udladninger finder sted. Jeg har sat små måltavler op, tilfældige steder på grunden, og dit billede pryder dem alle, små stendynger er samlet, alt jeg behøver er at bukke mig ned samle en sten op ramme skiven og føle vægten af selvsamme sten forlade mit hjerte, det er som der findes en vej ud af dette helvede og jeg er vist ved at finde den, håber i skrivende stund ikke du har fået samme idé, frygten for at møde dig på samme vej, er nærliggende.

**Postkort #45 Til Sune Seraphim Yttesen
[Sune skal da have en gave - skal han ikke?]**

Jeg forstår du bøjer og strækker hver morgen, og når det bliver aften har du tilbagelagt kilometer efter kilometer for at komme hjem og se der går mad i baghaven, OG du fodrer den så nytåret kan blive det bedste, for altid.

Sengen er varm og du vil ikke bytte for noget i verden, måske lyden af bølger og alger der vælter ind på kysten - den der er så fjern at du skal stige på et fly for at opleve den, kysten.

Du ser TV med 22 mænd der render rundt med bare ben og der er intet sex i det, for de sparker til en oppustet svineblære der danser på skærmen som en ballet for sportsfokuserede øjne, imens skriver du dine ønsker ned i din notesbog som var det en liste til julemanden - og mens du skriver det hele ind i bogen har du lyden af frihed på ørerne - i form af hvalsang og regnvejr og torden - fri for stillingtagen og nye opgaver i fremtiden og du udånder det sidste ønske - Champions League!

Postkort #46

[Indesluttet og på en måde altid opgivende]

Overordnet er det bare en emotionel rutchetur, der er ikke en egentlig destination, indeni er det et rod af følelser, der er lidt kærlighed noget had og en masse tårer der har ventet på at blive sluppet løse.

Havet pisker en stemning op på stranden i form af skum, det fyger omkring mine ører det smager salt når det rammer min tunge, det fører mine tanker tilbage da vi to lå og elskede og jeg havde munden fuld af dine safter.

Jeg læner mig op mod vinden og går nærmest sidelæns som en krabbe men jeg strider mig mod læ og sommerhus, jeg har ondt i ryggen for den sofa jeg ligger på er hård som et bræt, det er lidt som at være en prins på en ært, nu hælder jeg klichéerne ud af mit hoved, for stilheden er igen larmende, jeg kan ikke finde ord for mangel af bogstaver, på nuværende tidspunkt ville jeg gerne kunne skrive et postkort til dig, men der alt for stille i hovedet, det ville også være ret tåbeligt, for det er ikke de positive tanker der myldrer lige i øjeblikket, jeg så lige måren løbe forbi.

Postkort #47

[Jeg er i tvivl om hvor grænsen for krig går]

Der er terror rundt i Europa, jeg er i et sommerhus hvor de eneste eksplosioner er blomsterne der springer ud omkring mig, jeg kan føle mig bekymret, men er langt væk fra handlinger der virker meningsløse og uovervejede.

Ad omveje har jeg erfaret at det flyder med lig i dele af det centrale Europa, herude er det bølgerne der skyller hvaler op på stranden og det råd der følger i kølvandet er uudholdeligt, jeg har svært ved at kære meningen med at folk skal dø uden grund, i min optik giver hverken krig eller terror nogen form for mening, gid alle dog ville trække sig fra tankegangen!

Sidste masse mord jeg oplevede var da et hvepsebo måtte lide den kollektive død fordi de udgjorde en trussel, noget jeg bestemt ikke havde det godt med, herude kan døden også synes meningsløs, men i en helt anden skala.

Nu fylder jeg notesbogen med ord og holdninger, alligevel forsøger jeg at forholde mig neutral for jeg har hverken våben eller bomber at gøre godt med, ville heller ikke bryde mig om at tage liv og det på trods af nogle skadedyr må dø af og til. Har sendt en hvid brevdue ud med mine tanker til alle der lige nu må lide. Gid et fremtidigt samfund må blive fyldt med lykke og kærlighed.

P.S. Jeg gider sgu ikke komme hjem foreløbig!

Postkort #48

[Når jeg endelig har net, savner jeg – intet]

Dette er afgrunds Danmark! konstaterer jeg og suger facebook ind som et drug, jeg har på intet tidspunkt været alene herude, og når jeg har fået følelsen af ensomhed er jeg gået på nettet for at passe mine venners kæledyr som de er så venlige at gøre mig opmærksom på jeg helt sikkert står og mangler i mit liv. Så når det kommer over mig passer jeg katte, hunde, heste og andet kryb der kan kravle.

Fuglene er begyndt at vågne, de har holdt mig oppe siden kl. 03:00, solen har kastet de første skygger ned over grunden, skaderne er utallige herude, sikkert også grunden til at der ikke er meget sang i fyrretræerne, jeg har prøvet med et foderbræt, men der kommer stort set bare egern. Jeg beslutter at klæde mig på, gå en tur langs kysten, har brug for forandring, har stirret mig blind på pels og sørgelige hundeøjne der ser ud som har de misset et måltid for to timer siden.

Endelig er solen begyndt at varme, jeg har fået noget farve og er danmarks eneste rødhårede neger, det har fandme taget sin tid og jeg har lidt mange nætter for min teint, tro mig du ville ikke have min hårfarve om du så fik en million!

Postkort #49

[Tilbage til evolutionens rødder]

Jeg har taget tøjet af og er nøgen på plænen, solen bager fra en skyfri himmel jeg har afskåret alle mine forbindelser der er ingen hende eller ham, bare mig og jeg har det fantastisk.

Stranden og vandet er kærligheden selv, og sand og vand kæler for min krop det ansporer til parring og jeg tager mig en kraftig spiller i vandet.

Det er ren lykke, i huset står den varme kaffe og venter jeg har ingen længsel længere min krop er min og kun min, jeg deler ikke med nogen mere, du var den der ødelagde det og jeg er dig evig taknemmelig.

Grundlæggende er jeg et kærligt menneske, det er noget jeg noterer mig hver gang jeg åbner min mindesbog (omdøbt notesbog) for jeg kan læse alle de følelser jeg har haft indeni siden jeg lagde ud med at notere mit liv i form af digte.

Sommerhuset er den retræte jeg har længedes efter, her er al den frihed jeg har ledt efter, jeg er det mest frie menneske på denne planet, en eremit i et menneskemylder der ikke er mere end ti kilometer borte, her er der ikke en sjæl de omkringliggende huse, dette er frihed på højeste plan – i sidste ende ville jeg være en tosse ikke at indrømme det – men hold nu kæft dette er rendyrket lykke, skål i kaffe!

Postkort #50

[Naturen begynder at udvise truende adfærd]

Det er vist på denne tid jeg skal til at overveje om ikke byen er mere tiltrækkende end kysten, stranden og de fygende sanddynger, til tider fatter jeg ikke at her var så fandens tiltrækkende, når skyerne trækker aften med sig midt på dagen og lyn slår ned så tæt på at du kan mærke trykket fra det, så bør jeg nok overveje at fortrække til et mere omgængeligt sted.

Jeg begynder langsomt at pakke ned i den forhåndenværende emballage, jeg er ikke en mand i en kuffert, jeg har rigeligt med poser og tasker, der skal også rengøres, jeg har Ajax i mine årer – flydende vel at mærke - og den tredobbelte salmiak river mine næsebor til blods, en moppe i hånden er bedre end fire i sindet, dette rengøringsmiddel er mere effektivt end jeg regnede med, for væk er alle dunkle og beskidte tanker.

Huset er mere skinnende end da jeg ankom, og jeg kolliderer på sofaen, slidt brugt og udtømt, jeg orker ikke rejse mig, lige nu, og byen drager nu ikke så meget som den gjorde tidligere, og jeg er jo vild med at skrive mine postkort, også selvom at den eneste postkasse ligger så langt væk at jeg kan nå at dehydrere betydeligt inden jeg når tilbage, hvilket også afspejles af den flaskemængde jeg har formået at samle i løbet af den tid jeg har spenderet min tilværelse i disse luksuriøse omgivelser.

Postkort #51

[Alt virker pludseligt så lyst, og livet er tilbagevendende]

Vågner og tænker om en atombombe er sprunget længere vest på, lyset er skarpt kan knapt åbne øjnene og erindringer at jeg åbnede en flaske whisky i går efter nedturen med opturs rengøring, her lugter stadig af Ajax og den hvide tornado står stadig i hjørnet og griner, den tredobbelte salmiakspiritus river stadig i næseborene og mine kapillærer reagerer med det samme og dilaterer til det dobbelte og mine øjne flås åbne.

Solen står ned i massive stråler, kan næsten mærke røntgen fra dem, min kop er fyldt med lyst, lige nu piler rotter, mus og edderkopper rundt på plænen, under huset og i mit hoved. Kan ikke huske hvornår jeg sidst havde tømmermænd men det kommer langsomt tilbage til mig, jeg forsøger at finde mine solbriller i det nedpakkede tøj, på trods af jeg er et ustruktureret rodehoved finder jeg dem hurtigt, hælder den sidste sjat whisky i kaffekoppen, bevæger mig ud ad døren, og da strålerne rammer min hud er det som om den bliver revet af min krop som kraften fra en trykbølge har ramt den.

Jeg afgør med mig selv at tiden endnu ikke er helt moden for en tilbageatrækning fra det hellige sommerhus og naturen omkring, men hvad fanden der er stadig sprut, kaffe, bajere og rigeligt at glæde sig over og jeg lukker notesbogen, tænker at jeg godt kan vente med at skrive til inspirationerne vælter ned over mig som en syndflod.

Postkort #52

[Det tager lang tid at komme tilbage fra helvede]

Det at være i en resocialiseringsproces hvor du er en del, er fandme underfundigt du dukker op som røv, patter og fiske, og den del hvor vi var romantiske fortrænger jeg hurtigere og hurtigere, det er som om din krop ikke vil slippe sit tag i mine tanker

Jeg har brugt fjorten dage i dette mentale sommerhus og er ikke kommet et skridt videre end siden jeg drog afsted og du ville med, jeg ligger på en slagmarks-lignende mark og tygger strå, forestiller mig jeg er et offer for utallige udkæmpede kampe, jeg bløder fra hoften, fordi jeg aldrig ser mig for. Et par sommerfugle letter fra hvor jeg ligger, blodplet, tænker om der er en mening med det?

Husker engang vi var i en eng, hvor du plukkede urter til din bryg, og nu sidder du i den mose der ligger et stykke herfra og brygger, eller også har jeg erhvervet en smule paranoia? Når jeg tænker på det intensivt var vi jo begge mennesker jeg var bare bedre til at relatere!

Lige her kan jeg drikke mine sorger væk, eller nej det kan jeg ikke, men jeg kan drukne dem, eller det kan jeg heller ikke, de er pisse gode til at flyde - eller nærmere - træde vande, og jeg skåler med mig selv og tænker på alle dem jeg vil dele mit liv med, jeg er begyndt at oprette testamente - det er ikke din fortjeneste, men du har sat tankerne igang.

Jeg sagde engang til dig at jeg havde en depression og du slog den hen fordi din var større - kan man måle sådan en? Men jeg fik en psykiater der var ret professionel og han så mig i øjnene og sagde jeg skulle have medicin - sikke en lortefætter! Så jeg prøvede det der medicin og fandt det for let og sank dybere ned i det helvede du ikke engang var en del af!

Så blev det forår og sommeren venter lige om hjørnet, jeg har taget mine forholdsregler og lufter ud i huset - jeg er indesluttet/-lukket og trænger i den grad til forandring - det er så nu jeg kunne tænke mig at tage dig med på råd eller råd om du vil! Men ensomheden er påtrængende når du bor så langt fra mig som fra månen og tilbage, for floden er dyb og bjerget er højt og du fortæller, helt sikkert, at jeg er så fyldt med klichéer et menneske kan være, og jeg griner lidt for mig selv, ved der aldrig kommer et svar og det svar jeg forventer er - inde i mit eget hoved og lige der tænker jeg, du er et røvhul!

Postkort #53

[Galskaben får ingen ende, og tak for det]

Her er ikke kloakeret, en septiktank skal gøre sit for at aflede mine safter/drifter, jeg har gjort alt for at fylde den med lort, pis og allermost af sæd, der hænger et billede af dig på indersiden af døren, der går totalt Larsen og Matador i mig når jeg sidder her og læser "Blinkende lygter" af Ove Ditlevsen, den største danske digter der endnu har eksisteret, sammen med Otto Gelsted og Jens August Schade, jeg tæller ikke længere de dråber jeg hælder i mit glas, så sidder jeg her i det stille mørke og skåler med de afdøde - Michael Strunge, Dan Turéll, F.P. Jac og Poul Borum, der har Britta Sandquist på skødet, imens står de levende og knækprosaer deres vej gennem mit helvede og de tæller Bo Green Jensen, Henrik Nordbrandt og Polle fra Snave, nå det vidste I ikke? men han er poet! For hvem kan få mere ud af lortet end ham?

Og vi går da i glemmebogen, både du og jeg til den dag vi ikke længere trækker vejret, som da vi stod på Place Pigalle og gylpede ord ud ad munden, og vi var vrede, underestimerede forfattere der ville alles bedste, men fejlede fordi vi var overordnede sure, gale og medicinerede! Jeg ville gerne stirre over et Middelhav i oprør men kan ikke engang huske '68 - ville gerne holde en tjekke i hånden den dag vi løb fra russerne, men i '56 da Ungarn led og vi samlede de sidste rester op af folket der gerne ville leve, se! Det var tider og jeg var ikke engang født, jeg arbejdede sammen med hende nogle år og de eventyr holder jeg fast i.

Mad dét var der i Danmark, og da hendes far kom til landet var han nødt til at mærke at det var rigtigt kød der lå i montren, i dag så forventer de bare at sådan er det, vi skal fandme ikke sulte og det sker jo heller ikke, de har en paraply over sig, og kan gå i lorte uden at blive påvirket, lige indtil en TV-station gør opmærksom på at noget er forkert, uden at tage folket med på råd! Eller råd?

Det er et godt forslag at befolkningen kan købe lidt skov! Så kan man pisse hvor man vil og ikke tænke på om du krænker nogle få individer, for det er min skov! Fuck da af og lad mig være den jeg er - kæft et sommerhus kan give syge tanker!

Postkort #54

[Nogle gange er livet bare, sandslotte]

Det er ebbe, så er det mit indre barn vokser i mig, finder mine strandremedier frem, og begiver mig ned for at bygge slotte, store fine sandslotte der skal nedrives af tidevandet, når flod slår ind som en fiktiv tsunami, så kan jeg se til mens sandet forsvinder langsomt og lægger sig som krusninger på bunden af havet og jeg kan ikke stoppe med at smile så jeg får ondt i mine kæber.

Konstruktør det er jeg, mens jeg sidder i de små pytter og laver mine slotte, to- og treværelses slotte der skal lide samme skæbne som dit og mit forhold, dette flyden ud er det jeg er bedst til, vi aftaler aldrig skæbner vi lader dem bare dø stille og roligt som lod vi kærligheden sive ud i havet. Jeg er blevet temmelig solbrændt, min hud svier, jeg er fandme ikke god til det der faktor etellerandet på min krop, når jeg trækker hånden over huden for at fjerne sandkorn, river de mig som en nihalet kat, jeg jamre mig en smule, er ikke typen der piber over småting, ellers.

Trækker mig tilbage til mit refugie oppe bag klitterne, terrassen har stået med åben mund og ventet på min ankomst, et egerne piler ud som jeg ankommer, den har stjålet af mine frugter, jeg morer mig over at de er så nærgående, jeg kender mennesker der ville blive grebet af panik!

Postkort #55

[Skal der være fest så lad der da]

Rekreativt har dette område anseelige optioner at byde på, endnu har jeg ikke udnyttet en eneste af dem, stranden er det eneste der har holdt mig oppe i denne tid, luftforandring må der til. Finder cyklen frem og strider mig mod nærmeste lille by, købmand og beboede område jeg kan finde, lægger mig under den første bil i tomgang og indånder følelsen af storby, den jeg har savnet siden jeg ankom, ja! I siger nok jeg er åndssvag, men når man har levet i byen så længe jeg har, er der et behov der skal dækkes.

Fest det skal der være, beslutter jeg, og hærger den lokale brugs for alkohol, øl og vin, en enmands fest er det der skal til, jeg balancerer med flasker på styret, vejen hjem er rimeligt lang når man har glemt cykelkurven derhjemme, en rioja lader livet på vejen, jeg er hensynsfuld og samler skårene de små dyr skal helst ikke komme til skade på min bekostning.

Vel hjemme i huset pakker jeg festen ud af poserne, det knaser af chips i poser og dufter af snart flydende sprut i lange baner, mentalt forbereder jeg min krop på indtagelse af oceaner – mister lysten så snart mine tanker falder på dig og den ondskab jeg fik sluppet løs i dråberne der løb gennem min hals.

Postkort #56

[Endnu en flugt ind til storbyen, fejltagelse]

I bussens dybe og stille ro sidder hun, klasselæreren, og retter fejlfrige stile, eller det tror jeg hun drømmer om, mens den røde rettelsespen danser lystigt over de printede sider, hun frygter at vende tilbage i klasselokalet med kun dårlige beskeder i bagagen. Jeg hader denne by på samme måde hun har rettet i stilene, og jeg streger under med rødt alt det jeg finder frastødende, biler, cyklister, fodgængere, turister, monumenter, dårligt konstruerede bygninger med en æstetik der lugter langt væk af fremtidsperspektiver, glasfacader med indbygget refleks.

Allerede nu er jeg begyndt at savne sommerhuset ude ved kysten, der hvor der lugter af rådden tang, og de skrigende måger er det evindelige vækkeur, og jeg savner duften af kaffe fra maskinen, mens jeg kan høre den gurgle ude i køkkenet.

Ikke at jeg har den fjerneste idé om hvad jeg skulle til byen for, umiddelbart gav det ingen mening da jeg tog af sted, men nu hvor jeg er her kan jeg lige så godt forsyne mig bajere, og jeg dumper ind i nærmeste Netto og river ud af køleskabet, fylder rygsækken med lifflige dråber, finder et sted med vand hvor jeg kan høre det klukke mod en bov, der åbner jeg en pilsner og lader den passere drøbelen så mit indre øre kan opfange samme lyd som nede på overfladen.

Der falder en ro over mig, jeg føler mig fattet da jeg beslutter at finde banegården hurtigst muligt for at flygte ud til mit helle derude ved vandet, stranden, fuglene og den blide brise der elsker med min krop som kun en øm kvinde ville kunnet have gøre.

I lyset af klasselæreren giver jeg byen karakteren [02] og så er jeg oven i købet ret venlig.

Postkort #57

[Når refleksionerne kommer lidt for tæt på og du synker]

Nogle aftener sidder jeg bare i sofaen og kigger tomt foran mig, min bog er næsten altid slået op på en tom side, for mig kan jeg se billeder af dig, os dengang vi havde et liv, de er dog blevet væsentlig mere tågede med tiden, husker endnu da du sad på den der frodige eng med en buket af ubestemmeligt grønt mellem dine hænder, og du smilede lykkeligt, eller det gjorde du ikke for lykke havde du glemt helt tilbage i din ungdoms vår, men du smilede det gjorde du.

Det ligger nu nogle år tilbage, og jeg savner ikke et eneste minut af den tid, hvilket jo også er en lille nødløgn, for jeg bruger den som et våben mod mine fortidige minder, jeg kan ikke fordrage at blive mindet om at jeg på noget tidspunkt tilbage i tiden havde bare den mindste følelse af lykke i mig, det er befriende at kunne se tilbage i fornægtelse og sige at vi to ikke havde en fremtid og opdage at det virkeligheden holder til fulde.

Ryster på hovedet og får tankerne ud, fandens at man kan synke så langt ned i erindringsdatabasen, at man nærmest passivt ser verden passere revy udenfor, jeg har ikke engang lagt mærke til at det er begyndt at storme, igen, og forbi vinduer flyver grene og blade, fugle og køer og hunde og mennesker, eller det gør der jo ikke, men stormer, det gør det. Jeg trækker et billede frem fra pungen, kigger på det, for det er det eneste jeg har tilbage i pungen for du tømte jo min konto og den sidste rest af kærlighed jeg havde tilbage.

Postkort #58

[Det lakker mod enden sagde manden]

Efter at have tilbragt nogle spændende måneder på denne mentale ø, er jeg ved at være mod en ende af udskejelser af ubestemmelig art. Jeg har kysset med himlen, elsket med vandet på stranden, lugtet til rådnende tang, har set dyrelivet mase sig forbi den lille hytte, nogle kalder den et sommerhus, slået tiden ihjel med sandslotte, drukket alt der er værd at drikke af alkohol og min lever har det ad helvede til.

Det er på tide jeg begynder at tage afsked med omgivelserne, så jeg smutter ud i haven og krammer alle træerne til afsked, jeg fløjter lidt som om jeg kan tale med fuglene, det kan jeg jo ikke! men jeg føler mig overbevist da en musvit sætter sig i et træ tæt på, jeg forsøger at grynte som et pindsvin, det virker ikke, det ved jeg jo! alt i alt har denne oplevelse styrket mig på en eller anden måde og når jeg igen kommer hjem, skal jeg flå det i stykker med hovedløse forelskelser og ukontrollabel elskov, jeg er typen der aldrig lærer af mine fejltagelser så det er nok ikke sidste gang jeg får lagt vejen forbi dette fantastiske sted.

Jeg finder den sidste flaske rødvin jeg har i skabet og skænker mig et glas og da jeg hverken har pli eller medfølelse for disse højrrøde farver fylder jeg glasset til kanten, tømmer det i et drag uden at trække vejret, bøvser befriende da jeg stiller glasset fra mig.

Længselsfuld åbner jeg min notesbog og læser nogle af de tekster jeg har fået skrevet i tiden op til nu, og en tåre forlader mit øje i et øjeblik svaghed, for fanden nogle minder jeg har fået noteret mig, konkluderer jeg.

Lukker bogen og skal snart til at pakke tøjret for anden gang på denne tur og det er blevet lidt rutine synes jeg, der må da være mere ved livet end bare tosomhed og ensomhed?

Postkort #59

[Hjem til rottereden og hundelortene i gaderne]

Jeg har sagt det mange gange før at jeg er forelsket i storbyen og det er en smule løgn for vores forhold er meget ambivalent, jeg er træt af rotterne i kloakerne og folk der ikke gider samle deres hunds efterladenskaber op efter sig, jeg er træt af bil larmen og den smog der kan ligge over byen på en gennemhed sommerdag, og det lugter af diesel og benzindampe, og hele kvarteret er fyldt med underlige skæbner fordi man flytter psykiatrien ud i nærområderne.

Nu står jeg her med mine pakkenelliker i form af genbrugte nettoposer, Rema ditto en laset taske over skulderen og prøver at finde bussen hjem, samtidig med at jeg forsøger ikke at ligne en hjemløs, men kruset i min hånd gør at folk omkring mig misforstår situationen og kaster penge i den, hvilket gør at jeg ikke får lov at drikke resten af kaffen i den. Endelig kommer bussen femten minutter for sent og 40, kr. rigere og jeg sætter mig tilrette allerbagest i det overdimensionerede gule transportmiddel, jeg har taget mine hovedtelefoner på jeg forsøger at udelukke støjen fra den tiltagende trafik, og vi rumler gennem Frederiksberg, Nørrebro, Tingbjerg og Gladsaxe, og det kærkomne syn af gladsaxesenderen bringer en smule glæde tilbage i min krop, nu ved jeg at jeg er tæt på hjemmebanefordelen, ved Buddinge Centeret bliver jeg modtaget som en helt af de lokale med flag og hurraråb, og hold da kæft hvor kan jeg lide at lyve, her er nærmest mennesketomt og da jeg endelig entrer kiosken bliver jeg modtaget med et " Længe siden min ven " ! ikke noget med har du været ude at rejse eller vi troede du var gået bort i stilhed, men jeg handler de sædvanlige gyldne damer og begiver mig op i lejligheden, den ser ud som om den har savnet mig, det fortæller støvet i hvert fald.

Postkort #60

[Giver op, må ud, skal væk, tager hen]

Og her er da ganske hyggeligt i min forstørrede toværelses, og støvet ligger og knurrer ad mig, jeg hælder benzin på mit indre bål i form af en "Gylden dame", og hun er god til at lokke mig i fordærv, jeg kigger i mine noter og ser til min forskrækkelse at jeg har nydt opholdet ude hvor verden var forlænget med brædder, det kribler i mit indre, en udlængsel griber i mig og river mine tanker ud til der hvor jeg endnu ikke har levet livet, og så skal jeg til det igen beslutter mig her og nu det begynder igen, der er pakket op/ned/ud/væk og nu ned igen.

En nær ven af mig kender en - der kender en - der kender en - der engang kendte en som han nu kender igen der har et skovløberhus i en skov, ikke langt ude men langt nok ude til at det føles mere væk end bare væk, og det skal jeg nu passe i en rum tid, og da en rum tid er relativ ved jeg ikke hvor relativ lang tid jeg har til at indfinde mig i huset, men det ligger, ikke overraskende, tæt på en skov der har hvad hjertet begærer og hvad er det så mit hjerte begærer spørger du nok? Og jeg svarer at bare der er træer en lille sø og så meget blandskov at det kommer til at virker som alle nationaliteter i hele verden er repræsenteret i den, så skal jeg nok komme til at føle mig mere hjemme end hjemme, og jeg skruer mit jubii ansigt på og begiver mig mod bussen mens jeg vinker til alle jeg passerer på vejen, og kan du sige ordet lykkelig - så er det det jeg er!

